

Sestry a bratři, komu patří evangelium? Kdo z lidí může tvrdit, že je vlastníkem zprávy o Ježíši Kristu? Neříkáme přeci: „Tohle je moje evangelium“ a „Tamto je tvoje evangelium.“ Spíše říkáme „evangelium Kristovo“. Dnes však slyšíme apoštola Pavla, jak křesťanům v Římě popisuje, že Bůh – a teď cituji – ***má moc upevnit vás ve víře podle mého evangelia.*** (25)

Podle mého evangelia. Dává nám snad Pavel najevo, že on má nějaké svoje vlastní evangelium? Anebo snad rovnou naznačuje, že každý křesťan má své osobní evangelium?

Bůh má moc upevnit vás ve víře podle mého evangelia. Je to napsáno jasně a jednoznačně: Pavel prohlašuje, že má svoje evangelium. A vlastně pročpak ne? Vůbec nás to nemusí udivovat. Evangelium není jakési neuchopitelné náboženské tajemno. (Třebaže my křesťané máme občas sklony nazývat je svatým evangeliem či dokonce přesvatým evangeliem. Anebo je psát s velkým E na začátku.) Samotné označení „evangelium“, které zní poněkud cizokrajně, má prostý původ. Vzniklo v řečtině jako složenina dvou běžných slov: dobrý a zpráva. Výsledek: dobrá zpráva, radostná zpráva. Zpráva, která potěší. První křesťané tohle slovo nevynalezli, pouze je důsledně začali spojovat s Ježíšem z Nazaretu. Předávali si mezi sebou vyprávění o Ježíšovi – co dělal, o čem mluvil, jak se choval k druhým lidem a jaký konec si za všechnu svou dobrotu vysloužil. Celé jim to zapadalo do sebe, doplňovalo se a dávalo význam: Ježíš nám přinesl radost ze Stvořitele a tím i radost ze života. I tam, kde se život vytrácí, lze spoléhat na Boha, že on život obnoví a prosadí navzdory smrti. Jako nadpis a určité shrnutí téhle zprávy o Kristu se uchytilo slůvko evangelium. Dobrá zpráva.

Vraťme se na začátek. Lze tedy mít, lze tedy vlastnit dobrou zprávu? Jistěže ano! Kdo zprávu slyší a přijme její obsah, ten ji má v sobě. Kdo přijme poselství evangelia a zaraduje se z Boha, ten má evangelium. Já mám evangelium, vy máte evangelium. Kdybychom je neměli, nejsou z nás křesťané. Pavel tedy zdaleka nepřehání, když řekne „moje evangelium“. Evangelium nevisí někde ve vzduchu. Evangelium, dobrou zprávu o Bohu a o Ježíši si lidé předávají mezi sebou. Cílem je, aby se dobrá novina dostala ke všem lidem. V Kristově zvěsti ***je odhaleno tajemství, které od věčných časů nebylo vysloveno, nyní je však zjeveno prorockými Písmy a z příkazu věčného Boha stalo se známým mezi všemi národy, aby je poslouchající přijali vírou.*** (25n)

Cílem je, aby všichni tuhle zprávu slyšeli a pokud možno přijali za svou. Vždyť kdo by nepotřeboval zprávu, která potěší?

Jenže proč Pavel raději nehovoří o „našem“ evangeliu a místo toho používá spojení „moje“ evangelium? Měl snad nějakou jinou verzi evangelia? Už jsme si řekli, že evangelium si osvojuje každý křesťan a každá křesťanka. Každý z nás však uslyšel z evangelia něco jiného. Jinak vnímá Ježíše člověk hladový a jinak člověk bohatý, jinak zdravý a jinak nevyléčitelně nemocný. Jinak vnímá Krista dospívající člověk, který hledá smysl života, a jinak stařec, který vyhlíží konec svých dnů a s ním i uzavření celoživotního úsilí. Ostatně kdybych se vás zeptal, který oddíl v Bibli máte nejraději, určitě bychom se neshodli na jedné odpovědi. Někdo má rád krátký jadrný verš o odpuštění v Kristu, dalšího spíše oslovuje některá z Ježíšových příhod mezi lidmi, jiný si nadevše cení Kristova kázání na hoře a někdo srdcem přilnul třeba k nějaké biblické modlitbě. (Takový Žalm 23...) Co člověk, to názor. Co křesťan, to jiné pojetí evangelia. Ano, v zásadě je jen jedno evangelium – jen jedna zpráva o Kristu. Avšak tuhle zprávu slyšely miliardy posluchačů a všichni si z ní vybrali pro sebe to nejdůležitější. A tak má své evangelium Pavel, mám své evangelium já a má své evangelium každý z vás osobně.

Jen tak mimochodem: samotná Bible zachycuje rozmanitost přístupu k evangeliu. Matouš, Marek, Lukáš, Jan. Hned čtvero sepsání těchž událostí zvolila církev za svůj směrodatný text. Jistě víte, že podání jednotlivých evangelistů se od sebe někdy více a jindy méně liší. (Teologové se ve zkoumání těchto rozdílů přímo vyžívají.) A přitom jsou pěkně vedle sebe. Jasněji už to snad ani nelze vyjádřit. Sama Bible ukazuje, že evangelium chápeme každý po svém, proto ta čtyři svědectví. Kdysi dávno, když Bible vznikala, uskutečnil se pokus sepsat jedno evangelium. Sloučit Matouše, Marka, Lukáše a Jana do jednoho spisu, vytvořit tak jakýsi souhrn či průměr. Tenhle pokus se neujal. Evangelium musí být něčí, musí někomu patřit. Za dobrou zprávu o Kristu musí stát určitý člověk. Někdo musí povědět: „Tohle je má zpráva, kterou mám pro tebe. Tohle je moje evangelium.“

Skoro by se mohlo zdát, že si s poselstvím evangelia může každý dělat, co chce. Když je jeho...? Je tedy možno zprávu o Kristu osobně upravovat? Ano i ne. Napřed proč ano. Každý slyšíme dobrou zprávu o Božím království trochu jinak a každý ji předáváme dál po svém. Na tom není nic špatného. Totéž dělali i evangelisté. Ono totiž o milujícím Bohu ani není možné o mluvit jinak nežli osobně. Kdo Boží lásku nevztáhl sám na sebe, kdo ji sám na sobě nezakusil, ten ji sotva může výstižně popsat. Stále hledáme vhodná slova pro řeč víry. Nepapouškujeme

bezduše, co jsme přijali. Nemáme povinnost doslovně tlumočit slova předků. Na evangelium se nevztahuje copyright. Může se rozmnožovat dle potřeby. Může se předělávat bez omezení. Nemusíme se ptát, zda nám apoštol půjčí ke zveřejnění svůj citát. Když svědčíme o Bohu, klidně použijme vlastní slova, klidně použijme cizí výroky, klidně je přetvořme, jak se nám hodí. Ano, s evangeliem si každý může dělat co chce.

Říkám sice **ano**, ale existuje i určité **ne**. Ne, s evangeliem si nesmí každý dělat, co mu zachce. Je zde jisté omezení. I přetvořené, osobně pojaté evangelium musí zůstat evangeliem. Apoštol Pavel sám ve svém dopise uvádí: Bůh

má moc upevnit vás ve víře podle mého evangelia a podle zvěsti Ježíše Krista.

Jako křesťané jsme zavázáni ve svém pojetí Boha respektovat Ježíše. Pouze v souladu s Kristem je naše víra v Boha křesťanská. Možná vám připadá zbytečné, co zde zdůrazňuji. Ale mám své zkušenosti. Zažil jsem několik setkání, která se vydávala za křesťanská, četlo se tam z Bible, modlilo se, Ježíšovo jméno létalo vzduchem a přece tam zvěst Ježíše Krista přišla velmi zkrátka. Kazatel sice mluvil vroucně o Bohu a o jeho moci, vkládal na lidi ruce, až se hroutili. Mluvílo se o vítězství, o životě bez problémů a nemocí, ale nikdo nezmínil Ježíšovu pokoru, utrpení ani to, že si Kristus neudělal z Pána Boha nástroj ke splnění svých snů. Byla to řeč o bohu, ale o nějakém jiném Bohu, než jakého nám představil Ježíš. Zemité evangelium, taková ta dobrá zpráva o Kristu na zemi, se jaksi vytratila a byla nahrazena bombastickým a naivním náboženským optimismem. Avšak zvěst Ježíše Krista se může vytratit i v tradičním (evangelickém) prostředí, jak jsem se sám přesvědčil. Kazatel odhrká modlitby z jakési knížky, biblický text rozpitvá jazykově, historicky, psychologicky, ale živý Ježíš a radost z něho se v kazatelský výtvořech jaksi neprojeví. Zvěst Ježíše Krista zůstává někdy opomenuta i pod střechou velebných chrámů.

Rozmanitými způsoby lze předávat evangelium, onu dobrou zprávu o dobrém Bohu, zprávu inspirovanou Ježíšem Kristem. Apoštol z toho nedělal žádnou vědu – slyšel jsem zprávu, přijal jsem zprávu, nyní je to moje zpráva a já o ní vyprávím dál. Právě skutečnost, že si evangelium může osvojit kdokoli je velmi slibná pro její šíření. Vždyť si nalézá tolik poslů. V rodině jsme si navzájem svědky o Bohu, když se do domácího prostředí snažíme co nejvíce vtáhnout lásku. V okruhu svých přátel svědčíme svým životem o dobrém zázemí ve víře a o naději, kterou máme. Ve společnosti jako křesťané ukazujeme určitým směrem, směrem k Bohu, k jeho spravedlnosti a pravdě, k jeho velkorysosti a lásce. Ukazujeme směrem, který je důležitý pro život a přesto se opomíjí. Různými způsoby lze vystihnout evangelium. Akorát je přitom nutné držet se Krista. Bez Ježíšovy radosti, důvěry a nadhledu se naše zbožnost změní v zákonictví, moralizování a poučování, jaké nikomu nepomůže.

Sestry a bratři, evangelium nabírá sílu, když o něm řeknu: To je moje evangelium. To je moje dobrá zpráva – platí pro mne, mám z ní radost a proto ji předávám dál, neboť platí i pro všechny ostatní. Přejeme dnes malé Adélce, aby i ona časem o Kristu prohlásila: Tohle je moje zpráva a o tuhle životní radost se chci dělit se svým okolím.

A úplně na závěr – výpověď, že evangelium je jeho, moje a vaše, začlenil apoštol Pavel do svolání slávy. Na konci dlouhé, náročné a vyčerpávající epištoly Římanům Pavel oslavuje Pána Boha.

Sláva tomu, který má moc upevnit vás ve víře podle mého evangelia a podle zvěsti Ježíše Krista.

(25) Evangelium není suchopárná doktrína, jedna ideologie mezi jinými ideologiemi. Evangelium je dobrá zpráva, bublající hrnec z něhož uniká pára radosti nejen lidem, ale i k Bohu. Proto ta oslava. Bůh vděčíme za to, že nás zapálil svou zprávou, že nám daroval vřelé srdce, že nás drží při svém slově.

Jedinému moudré.mu Bohu buď skrze Ježíše Krista sláva na věky. Amen.

(27)

Jan 1,43-51 138; 213; 459; 171; 673 *Izajáš 61,1-3*

Kázání ve 2. neděli po vánocích, 4.1.2009.